

Szerkesztőség és kiadóhivatal
 hová a lapba szánt kéziratok
 — reklamációk és —
 előfizetési pénzek küldendők
 — Maros-Vásárhely, —
 Szentgyörgy utca 9. szám.
 — ev. ref. lelkeszi lakás. —

VASÁR NAP *Zsig*

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
 ev. ref. lelkész.
 TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
 ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
 Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
 „Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:
 minden vasárnap egy iven.
 ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor.
 Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

A keresztség fontossága.

Alig születik meg a kis gyermek, már beszélgetnek a szülők a felett, hogy azt meg is kell keresztelni. Többféle tárgy esik szóba. Gondolkoznak a keresztnév felett, emlegetik a kereszt-szülőket és előre számítanak még a keresztelő lelkészre is. A baptisták azt hiszik, hogy csak felnőtt részesülhet a keresztvizben, de mi reformátusok nagyon hangsúlyozzuk a kis gyermekek korán való megkeresztelését.

Részvégtlenségre és a vallás iránt való közönyösségre mutat az, ha a szülők halogatják a megkeresztelést s engedik azt, hogy gyermek kereszteleetlenül nőjön fel.

Elevenítsünk fel egyet mást a keresztségről. Hajdani jelentősége szerint a keresztelendőt be kellett mártani vízbe. Ez a délvidéken kis Azsia forró égőve alatt lehetséges volt bárminő időszakban, de nálunk a mérsékelt égőv alatt, a hidegebb időjárási viszonyok mellett, ez a szokás elmaradt és a bemártást a leöntés váltotta fel. Régi jelentősége szerint a víz az *isteni kegyelemnek áradatára* emlékeztet. Ezt az eredeti jelképezést nem szabad elfelejtenünk, mert ez maig is fenmaradt a hívők szívében. A mikor a keresztelendőt a vízbe mártották, eltűnt a világ elől és így a régi embernek elmúltát jelezte az.

Pál apostol ezt a Rom. levélben 6, 4. így magyarázza: A keresztség által minket eltemetnek a Krisztussal együtt. De a mikor a keresztelendő a vízből kiemelkedik, egyszermind ujja is születik.

A víz a keleti népeknél nem csak tisztaságnak jelképe, hanem egyszermind az újjaszületésnek is. A megkereszteltnek egy új világba kell belépnie.

A keresztség az Istennel való szövetségnek jelképe. Ez az a bevezető csatorna, a melyen Istennek kegyelme a hívő szívekbe befolyik.

Jegyezzük meg jól. Csak a hívő szíveket köti össze Istennel. Ezt a hitet egyelőre a kereszt-szülők helyettesítik, addig a míg a megkeresztelt értelmi világi annyira fejlődik, hogy saját lelkében is megállapodik ez a hit. Mint Istennek új gyermekei meg kell tartani a vele való szövetségnek minden egyes részletét.

Egy nevelő így szólította meg fejedelmi tanítványait: Tartsátok magatokat feszesen és illendően, mert magos származásuk vagytok! Így kell beszélünk nekünk is mindenkire, a ki meg van keresztelve. Gondoljátok meg, honnan származtok! Istentől, a ti menyeyi atyátoktól. Tehát meg kell tartani a vele való közösségnek minden kötelezettségét is. Hiszen Isten előtt a legnagyobb fejedelem is csak por és hamu. Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne

esetek. Emlékezzetek arra, a kitől származtok, gondolatok a jó Istenre. Mert a keresztség által olyan nemesi levél birtokába estek, a mely szebb a legmagasabb hercegi címnél is.

Az a baj nálunk, hogy a keresztséget pusztá szokásnak tartják s annak mélyebb jelentőségét nem figyelik meg. Sajnos, sokszor a keresztszülőknél is hiányzik az a hit, a melylyel helyettesíteni akarják a gyermek leendő hitét. Nem törődnek a gyermek vallásos nevelésével s azt hiszik, hogy jelentéktelen ajándékkal minden kötelezettségnek elégét tettek.

Nem az a jó koma, a ki jó mélyen benyul a zsebébe az ő keresztfia érdekében, hanem a ki figyelemmel kíséri keresztyermekének későbbi vallásos neveltetését és vallásos érzelmét, különösen pedig református hithűségét. Tehát a jó keresztszülők volnának egyházunk legbiztosabb alapjai.

Gondoljuk meg ezt is, s a jó keresztlési vacsorák mellett ne feledkezzünk meg arról az egyről, a mi szükséges mindnyájunknak evangéliuma, az igaz, a tiszta igaz kálvinista hitről.

Király Béla.

Krónika.

Igaz-e?

Megdöböntő és egyszerűen hihetetlennek látszó dologról emlékezett meg a fővárosi napilapok egyike szösz szerint leközlőlvén „*Egy fiatal piktor*“ panaszos levelét, a melyből az a képtelenség tűnik ki, hogy Magyarország ez időszerinti vallás-és közoktatás-ügyi m. kir. minisztere gr. Apponyi Albert arra töreked nek, hogy azokat a magyar művész ifjakat, a kik az államtól ösztöndíjat kapnak arra a célra, hogy művészi képességeiket külföldön és éppen Franciaország fővárosában Párisban fejlessék — ettől eltérítse, mert . . Mert Franciaország közelebről összeütközésbe jött a Pápával, s a pápista papság érdekeivel.

A szóban forgó levél ez lenne:

„Azokban a körökben, melyek összeköttetésben állanak az ecsettel, palettával, vászonnal, nagy az ijedség. Hihetetlen és mélyen elszomorító ujdonság szolgáltatott okot a pánikra. Apponyi Albert miniszter utasította Lippich Elek miniszteri osztálytanácsost, aki intézője a közoktatásügyi miniszterium művészeti osztályának, hogy a fiatal, kezdő piktorokat bizalmasan szoktassa le arról, hogy Párisba zárándokoljanak. Lippich utalványoz ugyanis mindenfajta utazási ösz-

töndíjat és mostanában csak az a művésznövendék tarthat igényt ösztöndíjra, aki lemond Párisról.

Az új rendszert előidéző ok pedig nem egyéb, mint Franciaország zord viselkedése a (katholikus) papság iránt, hogy mostanában a szerzetek egymásután kénytelenek elhagyni Páris és környékét. Ezzel a szimptomával sehogysem tud összebarátkozni gróf Apponyi Albert, éppen ezért adta ki utasításban, hogy bizalmas uton tiltsák el a művész növendékeket Páristól.

Ennek a tervnek helytelenségét és tarthatatlanságát első látásra konstatálhatja az ember. A művészeket nem lehet eltiltani Páristól, épp úgy, mint papnövendékek nem szoktathatók le Rómáról, a szerelmes párok Velencéről.

Ez az ötlet halvaszületett és jó lesz minél hamarabb eltemetni. Magam is azok közé tartozom, akik áldozatai Apponyi Albert rendelkezésének, nem mehettem el Párisba, de viszont máshova sem megyek. Inkább idehaza pusztulok el . . .

Egy fiatal piktor.“

Ez a levél, ha az abban kifejezett szándék igaz, reánk protestánsokra, egyáltalán nem megnyugtató. Elvégre, a művészetnek semmi köze a felekezetieskedéshez s ahhoz pedig, hogy a felvilágosodás győzelmes haladását meg akadályozhassa: erre gyenge az ember, akármi a hivatala; de ha éppen vallás és közoktatásügyeknek a minisztere, akkor arra mutat, hogy a ki ilyen célok megvalósítására tesz intézkedést — abban sokok szemerje van a felekezeti türelmetlenségnek s elfogulatlan nem lehet, ha saját hazája vallásügyi viszonyai között kell igazságot szolgáltatni. *Igaz-e?*

A „hivatalnok“.

III.

Ennek az állapotnak nagyrészt a nevelés az oka. Ma nálunk az a gondolat uralkodik, hogy minden jogvégett ember ur, minden más csak pária.

De nem elég az, hogy a gimnáziumi nevelés nagyrésztben a jogi pályára terem proleárokat, hanem még a reáliskolai oktatás is hibás kell, hogy legyen. Ismerek főreáliskolákat hazánkban, melyekben csaknem valamennyien pótlólag végzik a gimnáziumi tárgyakat és a főreáliskolai érettségi után kiegészítő érettségit is tesznek, hogy jogi pályára mehessenek. Egyik ilyen reáliskolából a múlt évben a kolozsvári egyetemen a jogi kar hallgatói közé az érettségizett fiuknak jóval több, mint fele iratkozott be.

Borzasztó állapot! Hogy a rendszerben, vagy a tanároknak van a hiba, avagy a napi politika mindent elnyelő molokhja teszi ilyen szerencsétlen gondolkodásúvá a fiatalságot, biztosan megállapítani nem lehet.

De bizonyára közreműködik ebben a család is, melynek feje nem akarja, hogy fia az ő munkakörét töltsen be Közreműködik ez iskola, mely 2000 évre viszi vissza tanulmányai körében a fiataliságot, noha a következő 20 esztendőre kellene revelni Közreműködik ebben a társadalom, mert jobban felkarolja az olyan fiatal embert, aki a jogi pályára készül, mint a gyakorlati pályára készen levőt, mert lenéz minden gyakorlati foglalkozást. Az anyák irtóznak attól, hogy leányikat gazdálkodókhoz adják, úgy nevelik őket, hogy városi férfiak feleségei legyenek, nem baj, ha proletár is, csak hivatalnok, csak ur legyen, ő meg a déli korzón sétálhasson.

Magyarországon a két egyetemen és a tiz jogakadémián összesen mintegy 8000 joghallgató iratkozik be évenként. Ebből évenként körülbelül 2000 végez, pedig csak 500-ra volna szükség. Hogy mekkora a túltermelés, azt a pályázatoknál lehet látni. Csak példaképpen hozom fel, hogy egy dunántúli városban rendőrmesteri állásra kiszámíthatatlanokból két ügyvéd, több jogvégzett és számos kvalifikált egyén pályázott. Számos adótiszt, postatiszt és vasuti hivatalnokot ismerek, kik jogi doktori oklevéllel bírnak, pedig több jót tehetnének ezen a pályán, ha gyakorlati képzettségük volna. Tehát még szerencsésnek lehet mondani, ha az évenként végzett 2000 jogász közül 1500 olyan hivatalnok lesz, mint utitársam volt. Ismerek doktori diplomával bíró embereket, akik a telekkönyvbetekintést 10—20 fillérért végzik a faluról oda jövőeknek. Forma szerint licitációt tartanak, hogy melyik olcsóbban. Jőnevű emberek, volt birtokosok fiai valamennyien. Családot sohasem alapíthatnak, mert bizonytalan az egzisztenciájuk. Ha ezeket a kuriákban visszatarthattuk volna, szebb, jobb életet élhetnének, életrelvő, jómodu családot alapíthatnának.

Igazán szomorú kép. El is sietek ettől. Még szomorubb, hogy maguk a törvényhatóságok hivatalosan is közreműködnek ezekben, hogy a kuriák lehetőleg üresen álljanak.

Ha végig nézünk a hivatalnokok névsorán, megdöbbenéssel láthatjuk, hogy legkevesebb 300.000 szerencsétlen ember tévesztett pályát a jogra való tördulás miatt. Ugyanennyi kuria maradt szerencsétlen nevelés okából üresen. Az üresen hagyott kuriák számát azonban nemcsak a ferde nevelés, hanem a ferde közigazgatás is gyarapítja. A megyék szervezik a központi szolgáló bíróságokat, tehát a kuriáknak még ama lakóit is a városokba telepítik le, kiknek hivataluknál és a közigazgatás érdekeinél fogva faluhelyen, a járás közepén volna a helyük.

Egy-egy főszolgabíró hivatalnokai kara áll: egy főszolgabíróból, rendszerint 2—3 szolgabíróból, a járási orvosból, irnokokból, utmesterekből, állatorvosból, számvevőből, díjnokokból, hajdukból, bábákból és csendőrökből stb. Ez a tekintélyes számú személyzet

a községi kuriából a városokba költözik pusztán azért, mert a törvényhatóságok érthetetlen okokból székhelyül a megye székvárosát jelölték ki. Vajjon humánus és hazafias cselekedet-e ez? Talán meg se kell erre a kérdésre felelnem.

A főszolgabírói székhelynek a járás közepén a helye. Mit keresnek a főszolgabírók a városban? Léva, Esztergom, Korpona, Losonc, Nyitra, Nagyszombat, Pozsony, Bazin, Trencsén, Besztercebánya, Breznóbánya, Zólyom Pécs, Székesfehérvár, Győr-Kaposvár, Kismarton, Sopron, Kőszeg, Szombathely, Pápa, Veszprém, Nagykanizsa, Zalaegerszeg, Zenta, Zombor, Ujvidék, Baja, Eger, Gyöngyös, Jászberény, Kiskunfélegyháza, Vác, Kassa, Munkács, Beregszász, Miskolc, Ilova, Rozsnyó, Kiszseben, Eperjes, Bártfa, Gölnicbánya, Igió, Késmárk, Szepesváralja, Lőcse, Ungvár, Sátoraljaiúj hely, Gyula, Nagyvárad, Hajduböszörmény, Hajdusoboszló, Debrecen, Máramarossziget, Nagybánya, Nagykároly, Zilah, Szilágysomlyó, Arad, Makó, Lugos, Karánsebes, Fehértemplom, Temnsvár, Versec, Nagybecskerek, Nagykikinda, Pancsova, Nagyenyed, Beszterce, Brassó, Csíkszereda, Sepsiszentgyörgy, Kézdivásárhely, Déva, hátszeg, Vajdahunyad, Szászváros, Erzsébetváros, Kolozsvár, Szászrégen, Marosvásárhely, Medgyes, Segesvár, Nagyszeben, Szászsebes, Dés, Szamosújvár, Torda, Székelyudvarhely szolgabírói székhelyek, noha részint szabadbírályi, részint rendezett tanácsú városok. Miért nyomorognak a szolgabírói tisztviselők ezekben a városokban? Hiszen ezekben a városokban a házbérük szállásra sem elég, holott falun csak a szállás-pénzből is tisztességesen megélhetnének. Mit vétett a vidék a törvényhatóságoknak, hogy a járási orvosok jórésze a városban lakik? Egy-egy városban több szolgabírói székhely is van. Csak példaképpen hozom fel, hogy Kolozsváron, Marosvásárhelyt, Szászrégenben 2—2 szolgabírói székhely van. Sőt arról is van tudomásom, hogy egy községben 3 körjegyzői iroda is van. Egyik körjegyző 50, a másik 30 kilométer távolságra van a körétől. És ez csak azért van, hogy mindhárom körjegyző városszerű helyen lakjék. Miért van az, hogy annyi körorvos nem lakik körében, hanem városokban? Hacsak mindez a sok visszaélés nem azért van, hogy a vidéki élet vezetésére hivatott köztisztviselőket elszoktassák épen a vidéktől. Csak miut vendég jár egyik-másik oda, nem tud összebarátkozni a néppel, nem szereti a földet, nem törekszik magának földet szerezni, jövedelmét a cicomára és a városi életre költi.

Ha a vármegyék autonómiájukkal így visszaélnék, törvényhozásilag kellene intézkedni és kimondani azt, hogy minden közigazgatási tisztviselő székhelye a járás közepe táján legyen s ne csak egyszer-másszor járjon ki oda adóbehajtásért, katonaszédésért. Vezessen, irányítson, szövetkezeti munkát végezzen, szövetkezeteket alapítson, mert ezeket a városból irással tenni nem lehet.

Ezen az uton legalább 1000 kuriát lehetne benépesíteni, legalább 1000 családdal lehetne megkedveltetni a falut, legalább 1000 család gyermeke lehetne falusi gazda, lehetne a papnak, tanítónak támogatója, nevelője, kikben most nagyon szűkölködik.

Legujabban öt gazdasági akadémiát létesítettek. Az első évfolyamra alig 150-en iratkoztak be. Ennek egy jó része időközben eltávozik. Ennélfogva három év múlva 100–120-an fognak diplomát szerezni. Ezzel szemben 2000 jogász végez, ebből legalább 600 ügyvéd. Oly nagy szám ez, hogy maholnap minden 50 emberre egy-egy ügyvéd fog jutni. Ezeknek a pereket gyártaniok kell, hogy megéljenek, ha, esetleg más térre nem tudjuk őket elhelyezni.

Vegyék szívükre a most elmondottakat, azok, kiknek az ügyek irányítására befolyásuk van. Kezdjék meg a kuriák benépesítését először a vármegyék a fentebb vázolt módon. Ha majd lesz a vidéken falunként elég intelligencia, követni fogják mások is. Haza fognak huzódni sokan, kik ferde nevelésük folytán a városok proletárjainak számát szaporítják.

Az volna pár évtizedig az ideális állapot, ha a gyakorlati pályára készülő felsőbb iskolákat végző egyének volnának évenként legalább 2000-en és a jogászok legfennebb 500-an. Akkor megmenthetők volnának a kuriák és volna reménység, hogy Magyarországból gazdag ország lesz, mert a produktív pályákon foglalatostokodók termelnének annyit, hogy abból megélni való jutna a közvetítőknek, a jogvédőknek, a hivatalnok uraknak is.

Gidófalvy István dr.

Isten ígéje.

A jó ember.

Minden jó fa jó gyümölcsöket terem a rothadt fa pedig hitvány gyümölcsöke terem. Nem teremhet a jó fa hitván gyümölcsöket, sem a rothadt fa jó gyümölcsöket nem teremhet.

Máté 7, 17–18.

Jó ember vagy? Ne csalásd magad önhízvelgésse! s ne áltassad a csalfa külső látszattal. Azzal kell, hogy számot vess: mit követel tőled az Isten s mivel tartozol embervoltodból kifolyólag az emberiségnek? Vizsgáld meg önmagadat, hogy vajjon nyugodt lelkiismerettel mondhatod el, miszerint ismered e követelményeket s teljesíted azokat? Mert cselekedeteiddel kell bebizonyítsd, hogy mi vagy; gyümölcsökből, hogy mennyit érsz.

Jó gyümölcsöket teremsz? Magad is azt akarod hogy használj Isten országának és betöltsd a mi az igazak szemei előtt lebeg? Azért légy jó ember, szenteld meg a te szivedet nemes érzelmekkel, mert: csak

jó fa terem jó gyümölcsöket. Ne áltasd magadat olyan cselekedetekkel, a melyek csak külsőleg a látszat szerint jók, nemesek, igazak és ne büszkélkedj olyan életmóddal, a mely csak a világszemei előtt lehet kedves és tetszetős. Igazán jó csak az lehet a mi igaz jó szívből származik s a mit tiszta szándék vezérel; mert a „lélek“, mely minden dolognak magadja meg értékét — a fő!

Semmit sem használ neked, ha szép gyümölcsöket aggatsz a fára. Azok nem annak a fának gyümölcsői s ha majd az is teremni fog, egészen más fajtájú gyümölcsöket fog teremni, mint a milyeneket te reá aggattál. Azért törekedj arra, hogy egész valódban jó légy; jóságos, nemes szívű, tiszta lelkiületű. A mint a nemesített fa nemesebb gyümölcsöket terem, úgy te beoltatván Isten lelke által szülessél egészen új emberré. Éljen Istenben. Győzd le a te akaratodat s éljen Isten akarata szerint. Önzésed, magadnak valósgod olvadjon fel a krisztusi szeretet érzésében s ez: Isten gyermekévé, embertársaid testvérévé avat. Ha így tész, akkor egész valód becsületes, tisztelt s Isten kegyelmére méltó lesz. Az ilyen élet nem hiú csalfaság és üres látszat, nem képmutató kegyeskedés és szenteskedő erény, sem meghalt hit, sem holt cselekedet, hanem élet és igazság.

Jóságos égi Atyánk! Engedd, hogy jó és istenfélő lehessék. Tekints szívem mélyébe: szomjuhozom igazság és szeretet után, hogy Benned élhessek. Jó és tiszta akarok lenni, akaratomat alárendelni a te akaratodnak: a tökéletesnek élni, embertársaimnak szolgálni, szent országodban jó gyümölcsöt teremni. Nem jónak látszani, hanem a lenni; nem a világ szerint, hanem a te akaratod szerint élni, ez az én vágyam, törekvésem, életem, jóságos égi Atyám. Ámen.

Tóthfalusi József.

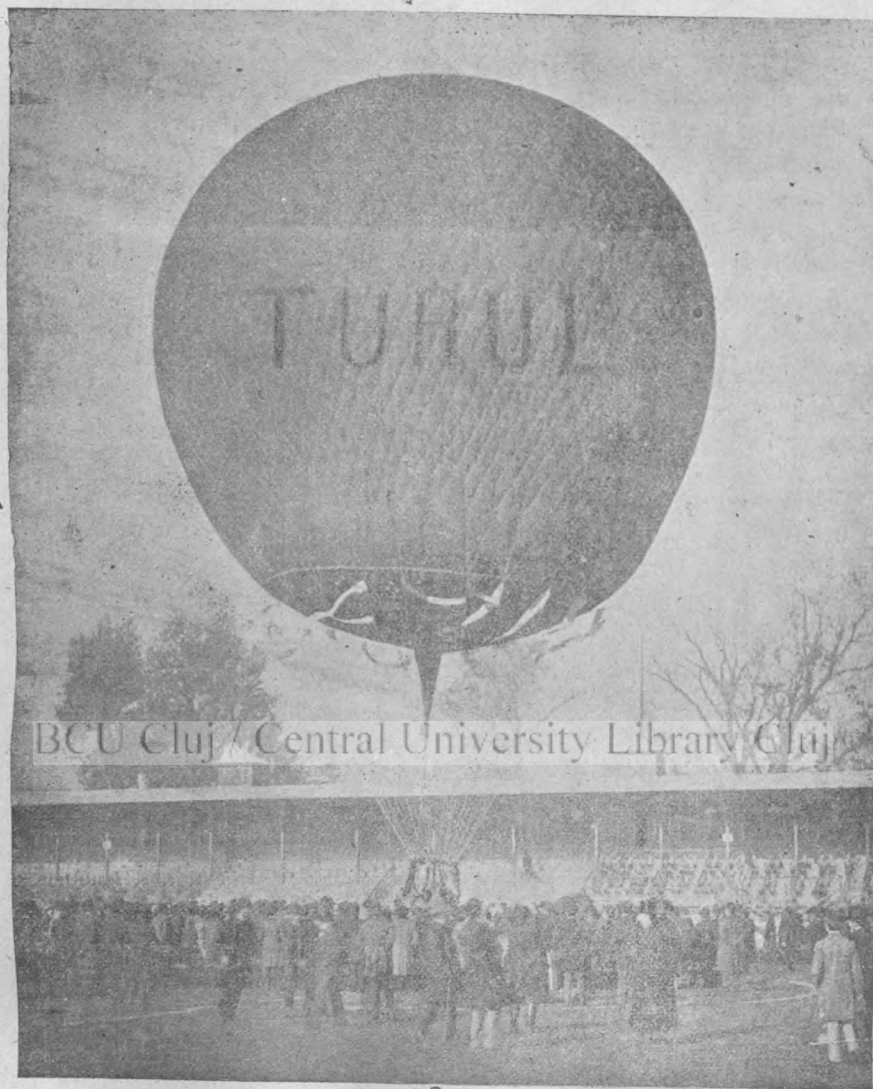
ROSZ IDŐBEN.

Odakivül áll a tél javában
Itt jó most csak a meleg szobában
Mérgeled a szélvész odaki,
Míntha bizony adna rá valaki!

Hejh, ilyenkor tudjuk csak, mi nekünk?
A mi csendes családi tűzhelyünk.
Hejh, ilyenkor tudjuk csak, mi lehet?
Úgy élni át árván az életet!

— Gondviselő jóságos Istenünk
Mostanában ne törődj mivelünk,
Vedd számba a magános szíveket
S járj azokkal, oh örök Szeretet!

Szabolcska Mihály.

A léghajó.

Az ember, a teremtés koronája, mióta csak eszmém képes, a beoltott isteni szikra erejével mindig foglalkozott az előtte ismeretlen világok megismerésével. Behatolt az anyaföld mélységeibe, átszelte a tengerek végtelenségét s fel-emelkedett az egek végtelen birodalmába és

mindenütt, mindenben Isten bölcs gondviselésének jelenlétét szemlélte. Képünk, egyik legnagyobb magyar katonai léghajót mutatja be, mely útra készen várja a felszállást. Fel . . . felfelé! Ez a léghajó kormányosának jelszava: De legyen a miénk is, mert a szentírás így tanít: „az oda felvalókat keressétek szüntelen”. Keressük tehát . . .

Kegyesség útja.

Késő . . .

Egy fiatal leány nagy nyugtalanságában hanykódott egy éjjel ágyában. Lelkének állapota nyugtalanította, érezte, hogy eddigi élete haszontalan élet volt, s hogy Istennek Lelke megtérésre szólítja. Gyertyát gyújtott, fölkel s azt írta jegyzőkönyvébe. „Má-hoz egy évre teljesen átadom magamat az Úrnak“. A várt lelkinyugalom azonban még sem akart megjönni. Ismét fölkel, s az előbb írt szavak alá ezt írta: „Má-hoz egy hónapra“. De még így sem tudott megnyugodni, s ezt írta alá: „Má-hoz egy hétre“. Reggelre kelve, rossz álmának gondolta az egészséget, ha jegyzőkönyvének lapja bizonyosságot nem tett volna az éjjeli lelki küzdelemről. Aznap este alkalma nyílt, hogy egy táncmulatságba menjen s teljes lélekkel belevetette magát a világi gyönyörűség forgatagába. Megfázott s meghalt, mielőtt a kítűzött határidő, az egy hét, eltelt volna, s utolsó szava ez volt: „Késő“ Koporsója fölött Tennysonnak ezt a híres dalát énekelte Mr. Sankey (Moodynak, nagy amerikai evangélistának kísérő társa, ki gyönyörű énekhangjával se gitett a lelkek megnyerésében):

Késő az éj, szél zúg s csillag sem ég.
Ha késő is, eresszetek be még!
— Késő, késő! nem eresztünk be már.

Mécsünk kialvék . . . Késő már! -- E bünt
Tán megbocsátj' a völegény nekünk . . .
— Késő, késő! nem eresztünk be már.

Nincs mécsünk, ah! késő az éj s hideg,
Eresszetek, mécsünket gyújtni meg!
— Késő, késő! nem eresztünk be már.

A völegény kegyes, mondják, s szelid.
Eresszetek, csókolni lábait!

— Késő, késő! nem eresztünk be már.

(E kis dalt Szász Károly fordításában közöljük.
Lásd: Tennyson, Királyidyllek.)

Egyháztársadalmi élet.

— **Egyházi mozgalmunk Maros-Vásárhelyen.** Marosvásárhelyi egyházközségünk egyházi életének élénkségél és életre valóságát szépen igazolják az ezen egyházközségben tapasztalható életnyilvánulások. Legközelebb, e hó 20-án újra megkezdték a szokásos egyházi felolvasó estélyek tartását, melyen *Tóthfalusi* József lelkész „Kötelességeink hazánk és egyházunk iránt“ címen tartott felolvasást s dr. *Szász Károly* adott elé egy pár remek verset legújabb költeményeiből. Az egyházi dalkör szép éneke csak emelte a vallásos hangulatot. E hó 25-én gr. *Toldalagi Lászlóné* urnő elnöklete mellett működő *Bethlen* Kata-egylet rendezte szépen sikerült felolvasó estélyét, melynek tiszta jövedelme az egyházközség műemlékjellegű úrasztali terítőinek kicserélése céljából

készítendő új úrasztali terítők készítésére fog felhasználni. A szépen sikerült estély műsora ez volt: 1. Zongorán játszott: Dr. Ferenc-Mihály Zsigmondné úrasasszony, 2. Szavalt: Dr. Madaras Józsefné úrasasszony, 3. Enekelt Dr. Seibriger Emilné úrasasszony, Zongorán kísérte: Orendi Viktor, 4. Felolvasás tartotta: Dr. Kiss Menyhért, 5. Hegedű szóló: Király Béla ev. ref. lelkész. Belépő díj mint persely pénz: 60 fillér: Kezdeté d. u. 5 órakor.

Udvarhelyi egyházmegyénkből.

1907. január hó.

Kedves Barátom! Beteg vagyok. Lelkem mégis szomoruan vergődik. Fáj a mindenfelől tapasztalt és látott közönyösség, nem törődömség. Árt nekem. Mégsem állhatom meg, hogy utólagosan, jó későre, a csodálatosan némaságba merültek csendjét megtörve, egy pár nevezetes dologról röviden meg ne emlékezzem.

Nem szólok a múlt év június 24-én Székelyudvarhelyen tartott szép és impozáns egyházi értekezleti közgyűlésről, mely Bocskai ünnepélylyel kapcsolatban tartott. Itt a többek közt Kecskeméthy István ünnepi beszéde, a fehér asztalnál folyt értekezlet, az ő vezetése alatt, maradandó nyomokat hagyott a megjelentek lelkében. És még sok más dolog volt ott megemléstésre való, hanem a halottakkal együtt legyenek azok is eltemetve.

De többet kell szóljak a múlt év december 12-ik napján Oczfalván tartott udvarhelyvidéki értekezlet gyűléséről. Két évi készület után született meg. Mintha az elmaradottakat pótolni akarta volna. Sok érdeklődést láttunk, csak a papokét nem sehol. A templomozást Biró Dezső és Szabó Gyula végezték. Ugron János világi elnök szép és mélyen járó megnyitót mondott, melyben megkapóan s felemelően fejtegette az igazi keresztyén szocialismust. Doros Györgyné egy mindenkit mélyen megható vallásos tárgyú elbeszélést olvasott fel. Elhatároztuk, hogy mindkettőt közölni fogjuk a „Vasárnap“-ban s az értekezlet kiadványai közé felvesszük. Volt tisztikar megújítás, vallásos iratok kiosztása. Kállai Ferencz lelkész házában szívesen adott gazdag ebéd, még a régi mód szerint, Isten nevében.

A tegnap, január 20 án, egyik legveszedelmesebb ponton levő szorványban Bita községében, hol a hívek buzgósa egy kis harangot teremtett, Kállai Ferencz esperesi megbízott és Lajos János beszolgáló lelkész nagy öröm és érdekeltség mellett e kis harangot felszentelték. Erre nagy szükség volt, mert híveink megtartásának egyik leghatásosabb eszköze lesz.

X.

Telytartalmában kööltük e hozzánk intézett levelet. Borus, aggodalmas hangja mélyen meghatott, mert napról-napra halljuk, látjuk és tapasztaljuk mi is az egyháztársadalmi munkásság iránti közönyösséget — oh, nem az ugynevezett világiakban, hanem a lelkészi kar igen-igen nagy száma részéről! Töprengünk e kérdés s ezen állapotok felett: hová vezet ez? mi leszen ebből? Egyelőre nem tudunk mást, mint arra figyelmeztetni a buzgón munkálkodókat, hogy hordoz-

zák a gyengék és erőtlenek erőtlenségeit s a rest szolgák lelkeit indítsák fel kettős mértékű szeretetteljes ténykedésük eredményeivel. Jelszavunk maradjon: Istenben vetett bizalommal tovább, kitartással előre!

H i r e k.

Olvasd a bibliát.

Luk ev. 9, 46-48.

A tanítványok vetélkedni kezdettek a felett, hogy közülök ki a nagyobb. Midőn Jézus tudomást vett erről, egy kis gyermeket állított eléjük, mondván: a ki e kis gyermeket magához fogadja, engem fogad be, a ki engemet fogad be az azt fogadja be a ki engemet elbocsátott. Ne vetélkedjete tehát, mert a ki a legkisebb az nagy lesz.

Arany mondás: Semmit ne cselekedjete versengés, vagy hiábavaló dicsőség, hanem alázatosság által. Fil 2, 3.

Oktató jegyzetek.

Alázatosság az emberek előtt. Soha se vetélkedj a magad hasznáért, dicsőségedért. Mi a földi dicsőség, haszon, kincs hatalom? Mind semmi, mint a fákyafüst, melyet koporsód melől elsodor a szellő. Becsülj meg mindenkit. Szegényt, gazdagot egyformán, mert őket is az Úr szerzi. Gondolj Megváltódra. Ő megmosta tanítványainak lábait, hogy példát adjon az alázatosságra

Alázatosság Isten előtt. A mid van, mind Isten nevében bírod. Ő adja mindened. Földi javaidat, örömeidet, sőt még bajaidat is, hogy ezek által is javadra szolgáljon. Csak a bolond mondja azért az ő szívében, hogy nincs Isten. Jusson eszedbe az Úr Jézus Krisztus, a ki magát megalázva imádkozott; „Atyám! hátát adok neked“ . . . És „legyen meg a te akaratod.“

Az alázatosság jutalma. Valaki magát felmagasztalja megaláztatik és valaki magát megalázza, felmagasztaltatik.

— **Egy agg főpap ünneplése.** Kun Bertalan főrendiházi tag a tiszáninneni ev. ref. egyházkerület ősz és érdemes püspöke e héten érte el születése 90-ik évfordulóját. Ez alkalomból — írja miskolci tudósítónk — az agg főpapot a kerület egyházi és tanügyi testületei igen meleg óvációban részesítették.

— **Zárda Kolozsvárt.** A kolozsvári belvárosi római kath. egyházközség vagyonában van egy ugynevezett Schütz-féle alapítvány, melynek kamataiból az alapítóintenció szerint egy árvaház volna fenntartandó. Mindezideig azonban az alapító levél rendelkezése nem volt betartható s ezért eddig, egy szintén megengedett második célra használtatott fel az összeg: iskola fenntartásra. Kolozsvár új plébánosa: dr. Hirschler József, mióta az egyházközség élére került, állandóan foglalkozik avval a tervvel, hogy az alapító eredeti intenciói betartassanak s egy árvaház létesíttessék. A terv jelenleg már nincs is messze a megvalósulástól és pedig olyan alakban, hogy nemcsak árvaházat, hanem evvel kapcsolatban elemi, polgári és felsőbb leányiskolát és leány internátust is állítanának fel s mindez intézeteknek vezetését apácákra bíznák. Ilyen irányban már folynak is a tárgyalások, minthogy kizárólag magyar apáca rendről van szó, a legnagyobb valószínűség szerint a „Mi asszonyok“-ról nevezett temesvári rend tagjait fogják e nagyszabású intézet vezetésére megnyerni. Az intézet céljaira a Ferencz József-uti római kath. elemi iskola mellett lévő Szepesy Lajos-féle telket vette meg az egyházközség. Mindezt nem kifogásolhatjuk mert az iskola alapítás közmü-

velődésiügy s ennek terjedése, határozottan nemzet, érdek. Csak az jut eszünkbe, hogy ugy 6 évvel ezelőtti egyházkerületünk is hozzáfogott egy ilyen szabású nőnevelő intézet alapításának tanulmányozásához. Ha jól emlékezünk érdemleges tanulmányok és tervek is készültek csak a megvalósítás késik. Kérik . . . mert szegények vagyunk . . . aztán meg egy kicsit éhetetlenek is vagyunk . . .

— **Tárgymutatónk.** A „Vasárnap“ megelőző számában ígértük, hogy lapunk múlt évi folyamában megjelent cikkek tárgymutatóját e számunkhoz mellékelve, minden olvasónknak megfogjuk küldeni. Sajnálattal jelentjük, hogy annak elkészítését nyomdai akadályok gátolták s így ígretünket csak következő számmal válthatjuk be.

— **Az álpróféták ellen.** A szolnokdoboka vármegyei gazdasági egyesület lapjában Wass Béla gróf felhívással fordul gazdatársaihoz, melyben a többek között ezeket mondja:

„Meg kell tisztítani az országot az ál-prófétáktól. Ne a zavart csinálók boldoguljanak, hanem a megbízható, becsületes munkások. Ne a megbízhatlanság és rossz indulat uralkodjék ebben az országban, hanem az érdem. Gazda, cseléd és munkás érdem szerint sorakozzék egymás mellé, a közös ellenség az erkölcstelenséggel szemben. Ha az erkölcstelenség elharapódzik, annak elsősorban a szegény ember issza meg a levét. Mert a legnagyobb jogvédelem a kisemberek sorsa fekszik a szíven. Az ámitással és izgatással kíván zavaros állapotot teremteni a felszínrejutás céljából és azért, hogy a népet eredményében még jobban megkárosítsa. Kedves gazdatársaim! Be akartam világítani a tért azért, hogy kimutassam azt, hogy mi egymás jóindulatára vagyunk utalva. Éberség, őszszetartás és jó bánásmód a néppel, ez legyen jelszavunk az új esztendőben! Szeretettel karoljuk fel ennek minden bajait és vonjuk el ezáltal a rossz tanácsadók káros befolyása alól. Legyen szélesesen kitérve a boldogulás útja minden megbízható, becsületes ember részére ebben az országban“.

Hirek az országból.

— **A király Budapesten.** Bécsi lapok írják: Udvari körökből kiszivárgott hírek szerint a király májusban hosszabb időre Budapestre jön s ekkor az elmaradt udvari bál helyett nagyobb ünnepséget fognak rendezni. Ugyanekkor fogja a király megtartani a tavaszi katonai szemléket is.

— **Nincs válság.** Izgatottan tekintett mindenki a közelebbi napok eseményei elé. Válsághírekkel volt telve a levegő. Pozitívum gyanánt emlegették, hogy Polónyi Géza igazságügyminisztert, a függetlenségi-párt végleg elejtette. hogy Andrássy Gyula lemond, hogy az egész kormány pozíciója meggingott. Mind e kőszá hírek, a leghatározottabb cáfolatoknak estek áldozatul.

A csötörtök este tartott minisztertanács, amelynek eredményét hivatalos jelentésben hozták köztudomásra, teljesen elsimitotta a fölkavart politikai hullámokat s utját szegte minden további féltrengyelésnek s álhíreszteléseknek. A hivatalos jelentés szerint ugyanis Polónyi Géza kijelentette a minisztertanácsban, hogy eddig a függetlenségi-párt álláspontja volt az, hogy ügyét ne vigye bíróság elé, miután

azonban úgy tapasztalja, hogy a függetlenségi-pártban és a koalícióban egyaránt az a kívánság jut kifejezésre, hogy pört indítson támadói ellen, *ő ezt a pört haladéktalanul megindítja.* A minisztertanácsnak ez az eredménye általános megnyugvást keltett.

— **A szász gimnáziumok állami segítsége.** Segesvárról jelentik a „M T Irodá”-nak: Az összes erdélyrészi szász gimnáziumok, a segesvári szász gimnázium kivételével, a képzésiügyi miniszter fölhatására elhatározták, hogy a felajánlott állami segítséget igénybe veszik. A beleegyező nyilatkozatokat és kimutalásokat a nagyszombati konzisztóriumhoz terjesztették föl, mely jóváhagyását megtagadta abból az okból, mivel a felelősséget nem akarja elvállalni. Az ügyet végleges döntés céljából az erdélyrészi szász egyházmegyei közgyűlés elé terjesztik.

A hódító.

— Irta: Nagy József. —

A tiszteletes úr messze kiható hangon folytatta: — Az ilyen „apostolok” mérgezik meg a szegény nép lelkét. — Igen, az élet tudom nehéz, súlyos, terhes, a mit a szánalmatlan társadalom rak rájuk. Ez megmérgezi, megöli a testeket, de mi ez azon halálhoz, a mi a megmérgezett léleké! Amaból van felgyógyulás, de emeből soha! Amazt, ha egyéb nem, bevégzi a sir, de ezt az sem; innen is, túl is átok rajta a hívők előtt az emlékezet. — Ezek azok, a kik beoltják vérük rosszaságát fiainkba, unokáinkba s egyik nemzedék a másikkal adja azt át. Nyomorok mikor megszületik, bűnös mikor eszmélni kezd, kárhozott mikor meghal. — Ezeknek az embereknek könnyű a munkájuk most, amikor szomorú, nehéz viszonyok közt élünk; megtépetten járnak tévelygő, hajléktalan embertársaink sokaságai. De azért, mert ez így van, nem lehetünk indulatunk rabjai és nem szabad tagadásba vennünk az Istent. — Az embert, a reánehedő terhek ugyanis annyira megviselik, türelmetlenné teszik, hogy nem bír ellenállni hajlamainak és viszi a tagadásba, a hitetlenség és gyűlöletbe. Ezek az „apostolok” könnyen számíthatnak, mert az ő történetükbe, az Éleibe, belejánszanak a nehéz, szomorú esetek, melyek arra készítik a könnyen érzékenykedő szenvedőket, hogy gyűlöljék azokat, a kiknek egy falattal többjük van; kiknek gúnyjuk jobb az övéknél. — A tudományilag kifürkészhetetlen szent Nagyságot ily sorsu emberekkel tagadtatják meg. Így kicsinyítik le, a lélekben amúgy is silány, dolgozó emberiséget még alacsonyabbra; ezek mennek, tesznek ellene addig, míg egyszerre valami megfordítja a kezüket, cselekvésüket — és abban a bizonyos pillanatban kezdenek látni, kezdenek érezni és hinni abban a nagy hatalmasságban, mely a kicsinyek és nagyok sorsát szédítő gyorsaságban, váratlan átmenetekben tudja intézni a jóból a rosszba, az életből a halálba. . . . Mert mi vagyunk mi? Erőtlen eszközök egy világepítő hatalom kezében, a ki előtt nagyobb az alázasos erőtlen, mint az erejére büszke és erkölcsi cseiben kételkedő. — Az Ő ajándéka minden, a mit birunk és minden az Ő Úrához tér vissza. — Porrá lesz az erő, üres hang az érdem; — és ha a hívők ily sátánok szavára mind elhagynák is az Istent, a templomokat — a temető mégis megmarad örökkön a megtérés zarándokhelyének. . . .

A tiszteletes úr kis szünetet tartott. A falu népe már jóval megsokasodott és a vigéckedő apostolt annyira körülzárta, hogy az mozdulni sem tudott közülök. pedig már kínos volt nagyon a helyzete. Pár perc után a tiszteletes úr szavára ismét csend lett.

— Az Isten csak az, a ki megért, meg tud magyarázni a természet ezerféleségében mindent — és tudja, miért tetette ezt, miért cselekedte amaz. — Ő az, a ki kiegyenlíti a szegények nyomoruságát azzal, hogy a pompázó gazdagokat gyötrő gondokkal tölti meg. Ő az, a ki az élet örök, nagy egymásközi harcában vigaszt nyújt a szerencsétleneknek s kitölti a lelkeket valódi egyensúlyával az erőnek és fogékonyágnak, a mely szüőanyja a bölcsességnek, az élet tudományának — A millió apró emberek küzködése évezredek óta egy és ugyanaz. A ki törpének született, óriássá szeretne lenni, de sohasem nő meg nagyobbra — Az egyenlőséget és egyformaságot csak ott találja fel mind a honnét megindult. Mert mondám: mindent az Úr ölébe kell visszaadni, lett-légyen az olyan, ki magát üres nagyságokkal, hívságos gazdasággal tölti meg, vagy ki szívét a méltányosság határai közt őrzi meg és megjutja pályáját, létének perceit s ama javakat használva mik néki osztályrésztül jutottak. Lázás szomjuságát ama élvezeteknek, melyek a testi élvezetekre vannak szánva, minden ember érzi, de nem volt idő és nem jön idő, hogy e szomjuságot örök egyformaságban valamennyien kielégíthessük.

Az ilyen kecségtetés és csalogatás, a milyenről ez új „messiás” beszélt, hasonló ama gazdag esetéhez, ki halálos ágyán, fiának egy a szülőben elásott kincsről mesélt, melynek megtalálásáért a fiu sok pénzt és verejéket hullatott, de a kincset sohasem találta meg. Nagy akaratok, kicsi embereknek olyan, mint a hosszú láb és rövid láb: nagyon ügyetlenül viszik az embert keresztül az életem kiteszik végnélküli hozzászágoknak. — Olyan ezen állapotok szava, mint a tiszturak sarkantyúpengése, mely utána meggondolatlanul annyi asszony fut addig, amíg elveszít valamit és akkor bánja, hogy hallgatott rá. . . .

Vigyázzatok hát! Ezek szava szépen cseng!

Vigyázzatok és tudjátok, hogy ezek azért akarják lerombolni az oltárokat, mert helyükön maguknak akarnak szobrokat emeltetni — veletek!

Egyforma munka, egyenlő emelkedés, kielégítő sors, melyről ezek szólanak, az őszemberiségnek soha sem volt és nem lehet, mert az emberi tehetőség fokozatos és a tehetségek szerint osztályozza a társadalom a maga embereit. — Mindenki juthat előre ha igyekszik, ha elemezi, összpontosítja az erejét és dolgozik anélkül, hogy tagadásba venné hitét, az Istenét.

Az örökkös forgandóságot és küzködést jól rendezte be az Úr, mert tudta ha minden kívánságunk megszületésünkkor beteljesednék, vagy ha mind s mindig meg volnánk elégedve, akkor életünk unottá válnék, nem lévén ok erélyünket játékba hozni. — A vágyakozás mindenkiben megvan, de előre előre jutni, czéit érni, hit, Isten, vallás romjain keresztül nem lehet. Ez meddő s oktalan törekvés. Az urhatnamságra való igyekezetre hasonlatos ama mondás: „hogya a néném férfi lett volna, bátyám lehetett volna.” „De mivel a néném nőnek született s mivel a szegény szegények született. . . . így kell lenni, a hogy van.”

Az élet igaz, hogy nehéz teher, de tekintések és vigyétek ünnepélyesen: álljatok meg és járjatok alatta szilárdul. Bű ne sujtson, bűn, hitetlenség ne.

tántoritson meg benneteket, mert csak a vallás magasztos eszméi által megtermékenyített szív hozza meg ama virágokat, melyek a fáradalmas földi lét szenvedéseit, gondjait, nyomorát elviselhetőbbé, gyönyöreit pedig édesebbé teszik.

Az Isten, kegyelmét, nem adja pénzért. Azoknak, a kik anyagiakban felülmulják embertársaikat, ép úgy kell Tőle remegniök, ha gonosz lélekkel a gyengéket fosztják ki, mint a gyengéknek, ha vétkeket tesznek ellene. Mert ő letagadhatatlanul létezik. Ésre kell Őt venni mindenkinek, a ki él és a napok folyvást változó színes és pihenéstelen tempóját figyeli; a ki az élet gyors fordulatait, csattanóit, meglepetéseit látja, felfogja, érezi. — Minden jelenség, a sziklából fakadó forrástól, a száraz fának kihajtó lombjáig mind az Ő lényét mondja, árulja el.

Itt, a hol mi rőjjük le napjainkat, itt könnyű sokszor tagadásba venni erejének, nagyságának; hatalmának létezését, de menjetek ki a tengerre az ég és víz közé: szálljatok le a föld alá mélyen, avagy álljatok künn magányos nagy téren olyan éjszakán, mikor zeng az ég, mikor hull a villám — megremegtek! Mert tudjátok a villám az Isten fegyvere; az Istené, a ki tudja, miért ad életet, miért ad halált.

Féljétek Őt addig, míg kezének sulyát, büntető ostorát, nem érzitek. Féljétek Őt, a kié az ország, a hatalom, a dicsőség mindörökkön örökké . . .

. . . És tovább folyt a szó, az erős igazságban megindult magyar szó, úgy mintha csupa tiszta vashoz kalapáccsal kivert sulyos csengő hangok lettek volna. Folyt izzón, nyersen, majd hidegen és tanulmányosan. Szavaiban a kifürkészhetetlen, szédítő tulvilági sugalom, meg nem magyarázható meggyőző erő rejtett.

Az emberek, a kik körülte voltak, egymásra néztek és megnyugodva mondták:

— Ez az igazság. Így van . . .

A vigéc pedig már árkon bokron túl járt.

A Dr. Schmidt G. főtörzsorvos és physikus által feltalált hires

FÜL-OLAJ

megszüntet gyorsan és alaposan időközi **süket-séget, fülfolást, zúgást és nehézhallást** meg idült esetekben is. Ára üvegenként használati utasítással 2 frt. Kapható **Debreczenben, Kossuth-utca 8. szám** az „Arany Egyszarvu“-hoz című gyógyszer-tárban.

Agrár takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett részvénytőke egy millió kor.
Fióktételek és kirendeltségek: Csikszereda, Gyergyó-szentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sz.-Udvarhely és Székely-Keresztur.

Ván szerencsénk értesíteni, hogy Széchényi-téri intézeti házunk földszinti sarokhelyiségében külön

Bank és Pénzváltó-üzlet

létesítettünk, melynek üzletköre a következő:

1. **Értékpapírok, idegenpénzek** és érmek vétele és eladása.
2. **Tőzsdei megbízások** teljesítése.
3. **Sorsjegyek eladása letétjegyre** csekély foglaló lefizetése ellenében, a fennmaradó vételért az intézet mérsékelt kamat mellett kölcsön adja, — akár pedig egyenlő havi **részletfizetésre** is. — Az első részlet lefizetése után a sorsjegyekre eső nyereség már a vevőt illeti.
4. **Sorsjegy igérvények** kibocsátása minden húzásra.
5. **Árfolyam veszteség elleni biztosítás.**
6. **Kisorsolt sorsjegyek** és egyéb sorsolt érték-papírok beváltása.
7. **Előlegek nyújtása értékpapírokra** a legmérsékelt kamat mellett.
8. **Osztálysorsjegyek elárúsítása.**
9. **Takarékbetétek átvétele** könyvecskékre, folyó és cheque számlára.
10. **Szelvények beváltása** és új szelvények beszerzése.
11. **Utalványok és hitellevelek kiállítás** bel és külföldi piacokra.
12. **Letétek.** Elfogadunk értékpapírokat, okmányokat kezelésre vagy lepecsételt csomagban megőrzésre mérsékelt díj mellett.
13. **Magánpénztárak (Safe deposit)** Értékpapíroks okmányok, ékszerek, végrendeletek stb, tűz- és betörésmentes megőrzésére szolgáló rekeszek olcsó díj melletti bérbeadása.

1. **Költségmentes megvizsgálása** sorsjegyek és mindennemű sorsolás alá eső értékpapírok húzásának.

15. **Kivándorlóktól érkező** pénzek, utalványok és chequek legolcsóbb beváltási helye.

Foglalkozunk egyáltalán mindazzal, a mi a bank- és pénzváltó üzlet körébe vág és szívesen szolgálunk elvilágosítással és utbaigazításokkal.

A pénzváltó üzlet hivatalos órái:

délelőtt 8—1 óráig

délután 3—6 óráig.

Agrár Takarékpénztár Részvénytársaság
Maros Vásárhelyt.

FERENCZ JÓZSEF KESERÜVIZ

AZ EGYEDÜL ELISMERT KELLEMEZES IZÜ TERMÉSZETES
HASHAJTÓSZER.

„VASÁRNTAP“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP.

== AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. ==

Szerkesztik: Tóthfalusi József ref. lelkész és Paál Gusztáv ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és első sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona. Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy-utca 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést észszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetésekét is elfogad.

